Душа горить, і серце мов співає,
За згуком згук хвилюється, дзвенить
І вислову бажаного шукає,
І образи встають і хочуть жить.

Душа горить!.. Палкі на волю рвуться
Ті почуття, що виросли у їй,
А він мовчить — уста не ворухнуться —
Він — брат і цар тій пісні голосній.

Душа горить!.. Словами вогняними,
Здається, все б у пісню перелив,—
Чому ж уста зробилися німими
І спів мовчить. Чи вмер уже той, спів?

Чи слів таких ще люди не зложили,
Щоб розказать, як у душі кипить?
А чи на спів нема вже в його сили,—
А він німий, ганебно він мовчить?

Не знає вія... А гірші й гірші муки
Усе встають і вислову нема...
І голова схиляється на руки,
І серце рве йому нудьга німа...

1886